

Съ счупването на кафенитѣ чашки, каточе се счупи нѣщо и въ Калинка. Презъ всичкото време до вечерята тя стоя като наказана въ кухнята. Приборитѣ, кутийкиитѣ — сгушили се и тѣ на мѣстата си, каточе ѝ викаха: „Какво да ти правимъ, душичке . . . Стискай ни другъ пжтъ по-здраво, че госпожата...“ При мисълта за госпожата, Калинка потрепера и се смали до ръста на мравка. И щомъ се позвъни, и Буби се метна подъ одеалото на кушетката, току припна и тя. Въ стаята затропаха женски точета. Децата прималнѣха подъ завивката. Буби бѣше оставилъ една цепнатина и надничаше съ единия клепачъ.

Майка му нищо не забележи, защото счупенитѣ чаши бѣха прибрани и бѣше хубаво почистено. Остави единъ пакетъ на масата, разсъблѣче се и застѣпва тежко изъ вестибюла и кухнята. По едно време се върна намръщена, дойде до тѣхъ, отви ги, и като ги изгледа зажумѣли, потѣнали въ дълбокъ сънъ, кимна съ глава въ закана и отиде въ

спалнята. Тамъ се зачу изпърво глъчъ, после крѣсъкъ. Ей сега, — мислѣше си Калинка, — ей сега ще ме пипне за парцалитѣ, та вѣнъ. Достраша я. Самичка въ тоя градъ! . . . После, когато глъчката утихна и се превърна въ нѣженъ шепотъ, страхътъ изчезна . . .

По едно време майката се дигна, отви ги пакъ, но чу се гласътъ на бащата отъ стаята: „Не ги буди, де! . . . Сънътъ имъ сега е по-сладъкъ отъ яденето!...“ — и тя ги остави.

Затракаха прибори и чинии. Вечерята започна. Откъслечни думи и звѣнъ на вилици нарушаваха отвреме-навреме тишината. Калинка не бѣше гладна. Но Буби умираше отъ гладъ. Едва се удържаше да не стане — всѣка хапка на родителитѣ му го караше да се мѣта и гълта напразно слюнка. Успокои се, чакъ когато вечерята свърши. Калинка бѣше вече заспала. Изгонена, тя се връщаше вече на съне въ село. Тропаше съ кошничка на вратата, посрѣщаха я майка ѝ, сестритѣ ѝ, съседитѣ — всички отъ мах-